

BÁCSI

Gálhidy Péter Káci c. szobrához

Megtántorodik.

A bordák rozsdás abroncsai utolsó erejükkel szorítják az ócska rizlinggel napról napra, évről évre, évtizedről évtizedre könyörtelenül átítatott test vékony dongadeszkáit. Az uradalom határán lebegő fenyősor alatt higannyá változik a horizont, a beforgatott tarlón a barázdák párhuzamosai szétnyílnak, a rögök felpuffadnak, majd egy száraz, szúrós villanástól hirtelen szétesnek.

Pislog, krárog, köp.

Leveszi a kalapját, de még mindig szédül, körbehúzza ujjait a karima kiérdesedett peremén, szutykos zsebkendőjével megtörli a homlokát.

Felteszi a kalapját, majd bizonytalan léptekkel az ekét és az ökröt hátrahagyva a cselédház felé indul, a kociút forró pora, mint a must, felbugyog a lábujjai között.

A fák közelebb húzódnak, a tágas szántóföldek eltűnnek, a nyurga, hegyes lombok körbeveszik, és a feje körül csapkodnak, kérges halántékát dörzsölik, az ereiben suhognak.

Istensegíts.

Újabb szúrás:

hajszálrepedések szaladnak szét, az első korty semmi lecsorog a torkán.

ANYAGCSERE

Futólépésben érek ki az épülő lakóparkból. Egy sitthalom mellett meghagyott öreg ringlófánál megállok, lerántom a sliccem, és végre ürítkezni kezdek: görcsös záróizmaim ellazulnak, megkönnyebbülésükbe magukkal vonják a törzsem, a tarkóm, még

a bakancsban lüktető lábfejeimet is. Odalent a porba puffanó cseppek lassan tócsává egyesülnek, mely felduzzad, meglódul, és el is csorog a barázdás törzsig. A tekintetem onnét ágról ágra kapaszkodik fel a lombban melegen sárgálló ringlók közé. A betonkeverő morajlását, a kopácsolást, a munkások kurta kiáltásait átítatja a kabócák sercegő hangja. Észre se veszem, mikor áll el. Lerázom az utolsó cseppeket, felhúszom a cipzárt, majd tétovázva felágaskodom, és leharapok a fáról egy ringlót. Ráolvad a nyelvemre. Még egyet, még egyet, még egyet; a port átszövő gyökerek szomjasan szürcsölik a zamatos, langyos lét, és mire lenyelem a gyümölcshúst, szétköpködöm a sikamlós magokat, a tócsa helyén már csak egy sötét folt. Valami hűvös borzolja a hajam. Felnézek, levelek szárai pislognak vissza rám átható, zavarba ejtő kíváncsisággal. Igyekszem nem elfordulni, nem elsietni. Nem szégyenkezni. Hagyni, hogy felszívódhasson bennem a tény: ő is ízleli az én ízemet. Lélegzi a lélegzetemet.

HÉJ

A fénnel együtt nyúlok be a trágyaszagú, szalmával bélelt ólba. A hirtelen felhasadt zugban négy meleg tojás hever sárosan-pihésen, egyetlen fehér, három agyagbarna, süt belőlük a hő, koccannak, gördülnek a papírdobozban, amit a kamra helyett most egyenesen a konyhába viszek. Az ujjaim nyilallva melegednek fel a langyos víz alatt, az orromból takony csöpög, miközben tisztul a tojások külseje, se pihe, se sár nincs már a lágyan domborodó, rideg és mégis rugalmas burkon, mely a madárlétből madárlétbe tartó zígótát hordozza. Ha feltöröm – feltöröm –, a repedt féltekék közül először az átlátszó kocsonya, majd a sárga lényeg és a rátapadó kis, véres szövetdarabka csusszan ki a tálba. Láthatom, akár egy felnyitott és abban a pillanatban színeit veszítő etruszk sírkamrát. Hallhatom a reccsenést és a toccsanást, de közöttük a halk szárny-suhogást is, az útrakelés hangját a mocorgó, meleg, savas sötétbe. Vissza a héj mögé.